

arbejde i Forbindelse med lidet nærende Føde. Derimod var Niels aabenbart i Dag for optaget af sin Skribentvirksomhed til at have Tanke for Legemets Pleje. Han sad og skød Ryg bag sine fremlagte Arme og flyttede langsomt Skeen til og fra sin brede Mund, mens hans smaa sorte Øjne uafbrudt stjal sig fra Emanuel hen til Abelone og derfra igen tilbage til Emanuel — som om han ventede, at denne skulde lede Talen hen paa hans nye Avisartikel.

Emanuel havde imidlertid ganske andre Tanker. Han havde besluttet at tage til Skibberup om Eftermiddagen for at forhøre, om man dér vidste noget nyt fra Rigsdagskredsene. Han havde i denne Tid saa ondt ved at holde sig rolig hjemme; hver Dag bragte nye og modstridende Rygter; snart hed det sig, at Kongen allerede havde ladet Folkepartiets Førere kalde, snart, at den bestaaende Regering var fast bestemt paa at trodse Folkeviljen ved fremtidig at udstede Love af egen Magtfuldkommenhed. Og den 31te Marts, Finansaarets Slutning, nærmede sig — den Dag, der maaske skulde sætte Skellet mellem to Tidsaldre.

„Er der ingen af jer, der har hørt noget nyt fra Hovedstaden?“ spurgte han, da han var færdig